

момиче. Той току подиръ него бѣше почувалъ на Соколовата вратня, за да попита бабата за Соколова, и отъ нея бѣше научилъ, че сега ей търсило го и едно момиче. Нѣкакво прѣдчувствие му каза, че Марийка именно е това момиче, че ако е търсило доктора, то за нѣщо много важно, че уплашениятъ му плачь произхожда отъ несполуката му да наиде доктора... Кой го праща до Соколова въ такова врѣме? Нѣкой, който незнае какви сж работитѣ тука, нѣкой вънкашенъ... Дали не е *той*? Отъ снощи се прѣска слухъ, че Бойчо не билъ загинялъ, че билъ избѣгалъ въ планината, и тамъ навѣрно, се скита сега. Дали не е Бойчо — да е слѣзълъ въ Мънастирската рѣка, дѣто Марийка сѣди въ чарковетѣ на чича си, и да ъ е пратилъ съ извѣстие до Соколова? Да, да, тая Марийка е едно орхиде на провидѣнието! При това прѣдположение, любящата Колчова душа страшно се смути. Той завика, като вървѣше напрѣдъ:

— Момиченце! Марийке! Марийке! момиче мари!
Но никой му не отговори.

Колчо пѣшкеше безнадеженъ.

Въ това врѣме той се бѣ озовалъ на мегдانيا.

Тамъ не бѣше пусто и глухо. Шумотевица, чело-
въшка глъчка, конски тропоть по калдържмитѣ.

Съ една рѣчь навалица.

Глъчката ставаше на турски езикъ.

Какво е това?

Колчо се спрѣ очуденъ до кафенето и хванъ да
слухти.

Единъ гласъ искрѣска извхтрѣ по български.

— На, ето какви резилници направихъ. Да турятъ
въ огънь града ни!... На единъ косъмъ останъ да ни
избиютъ, като кучета, всички ни, и да не остане камъкъ
на камъкъ тука! Дѣ ги сега ония ххрсхзи да ги питамъ
азъ, кого питахъ да вдигатъ бунтъ?... Доведете ми ги
тука сега азъ да имъ издамъ иляма!... Бунтуватъ се!